

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně **Z. R.**, zast. JUDr. Jiřím Sobčíkem, advokátem, se sídlem Ostrava 1, Nádražní 172, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, Křížová 25, o plný invalidní důchod, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 3. 2003, č. j. 21 Ca 141/2002 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta její žaloba směřující proti rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 16. 2. 2002. Tímto rozhodnutím byl stěžovatelce podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995. Sb.“), odňat od 10. 4. 2002 plný invalidní důchod s odůvodněním, že podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Ostravě (ze dne 8. 1. 2002) schopnost soustavně výdělečné činnosti stěžovatelky poklesla toliko o 40%, což již neodpovídá plné invaliditě, ale jen invaliditě částečné.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka včas žalobu (opravný prostředek), ve které vyjádřila nesouhlas s odejmutím plného invalidního důchodu a požádala o soudní přezkum. Namítala, že v době, kdy jí byl přiznán plný invalidní důchod, byl její zdravotní stav lepší, než v současné době. Navrhovala zrušení rozhodnutí žalovaného a vyslovení, že je nadále plně invalidní.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 20. 3. 2003, č.j. 21 Ca 141/2002 - 28, žalobu zamítl. Ve svém rozhodnutí vycházel z obsahu posudkového spisu stěžovatelky uloženého u Okresní správy sociálního zabezpečení v Ostravě a z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě ze dne 3. 10. 2002, jakož i z doplňujícího posudku téže posudkové komise ze dne 14. 2. 2003, který si soud vyžádal vzhledem k námitkám žalobkyně. Z těchto podkladů vzal soud za prokázané, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky byl bolestivý páteřní syndrom bez známek kořenového dráždění a z funkčního hlediska šlo o lehké omezení více úseků páteře se slabostí svalového korzetu. Za tohoto stavu považoval soud za přesvědčivé hodnocení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě podle přílohy č. 2 vyhl. č. 284/1995 Sb. ve znění vyhl. č. 40/2000 Sb. kap. XV., oddíl F, pol. 2.b v horní hranici stanoveného procentního pásma (15 až 25 %) o 25 %, které bylo vzhledem k dalším zdravotním postižením zvýšeno o 10 procentních bodů na celkových 35 %. Soud shledal, že zjištěný pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti (ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalované) je nižší než 66 % (jak o něm hovoří zákon č. 155/1995 Sb.), a stejně tak nebylo zjištěno, že by stěžovatelka byla schopna soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek (jak je stanoví příloha č. 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb.). Krajský soud proto uzavřel, že stěžovatelka nesplňovala žádnou z podmínek plné invalidity a nemá tudíž nárok na plný invalidní důchod. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka včas kasační stížnost. Jako důvod kasační stížnosti uvedla nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, tedy důvod uvedený pod písm. a) ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.; další důvod pro podání kasační stížnosti spatřuje stěžovatelka v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, tedy namítá důvod uvedený pod písm. b) ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

K prvnímu důvodu, nesprávnému právnímu posouzení, stěžovatelka uvedla, že nesouhlasí se závěrem krajského soudu o neexistenci podmínek plné invalidity vymezených v § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., neb krajský soud se blíže nezabýval jejími námitkami a všemi nálezy v její lékařské dokumentaci. Doplnila, že stav se stále zhoršuje a je dokonce i horší než v roce 1998, kdy jí byl plný invalidní důchod přiznán. V kasační stížnosti navrhla jako důkazy lékařské zprávy, dílem s datem vyšetření stěžovatelky před odnětím plného invalidního důchodu, dílem s datem vyšetření po odnětí plného invalidního důchodu.

Ke druhému důvodu - skutková podstata, z níž správní orgán v rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu – pak uvedla, že nebyl objektivně zjištěn skutkový stav. Proto navrhuje další (opětovné) posouzení zdravotního stavu jinou posudkovou komisí mimo region kraje, příp., aby byl proveden o jejím zdravotním stavu a dochované pracovní schopnosti znalecký posudek z oboru neurologie a ortopedie znalcem, taktéž mimo region kraje.

K výše uvedenému stěžovatelka doplnila, že plný invalidní důchod jí byl rozhodnutím odebrán po kontrolní lékařské prohlídce lékařem, který jí vůbec nevyšetřil, choval se nevlídně a působil na ni deprimujícím dojmem; o zdravotních problémech s ní vůbec nehovořil. Dále doplnila, že při jednání posudkové komise jí byla měřena lýtka a stehna obou končetin,

přičemž se zjistilo, že levá noha je výrazně užší, přesto bylo do protokolu nadiktováno, že svalstvo je plně vyvinuté. Dále doplnila, že komise se nezajímala o zdravotní stav související s páteří a posuzováním poškození karpálních tunelů. Na základě výše uvedeného pak dovozuje, že posudkové komise byly vůči ní zaujaté, nepřihlédly ke všem nálezům, a posoudily její zdravotní stav povrchně a formálně.

Z výše uvedených důvodů stěžovatelka navrhla zrušení napadeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení; v kasační stížnosti rovněž požádala o přiznání náhrady nákladů řízení.

Česká správa sociálního zabezpečení nepodala ke kasační stížnosti vyjádření.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Neshledal, že by řízení před soudem bylo zmatečné nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé a ani neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, nebo že by šlo o případ, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat jako u krajského soudu námitky související s řízením před správním orgánem, nýbrž je jeho úkolem primárně posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uvádí jako právní důvod kasační stížnosti důvody podřaditelné ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. (*kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené nezákonnosti, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a dále kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost*), posuzoval Nejvyšší správní soud námitky právě s odkazem na naplnění těchto stížnostních důvodů. Nejprve je třeba se vyjádřit k dopadu označených důvodů.

Nesprávné posouzení právní otázky spočívá podle Nejvyššího správního soudu buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Taková pochybení však Nejvyšší správní soud v rozhodnutí krajského soudu neshledal.

K dalšímu stěžovatelkou výslovně označenému důvodu Nejvyšší správní soud uvádí, že skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru.

Ani taková pochybení v rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud neshledal.

Předmětem přezkumného soudního řízení v posuzované věci bylo rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, jímž byl stěžovatelce odňat podle ustanovení § 56 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. plný invalidní důchod.

Jedním z předpokladů pro trvání nároku na dávku plného invalidního důchodu je existence plné invalidity v souladu s ustanovením § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. Proto bylo třeba zjistit, zda stěžovatelka ke dni 16. 2. 2002 (tj. ke dni vydání napadeného rozhodnutí) splňovala podmínky plné invalidity ve smyslu tohoto ustanovení, tj. zda nadále pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti činil nejméně 66 %, nebo zda byla schopna pro zdravotní postižení vykonávat soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek. V daném případě se jednalo o důchod podmíněný dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem a rozhodnutí soudu záviselo především na odborném lékařském posouzení. V přezkumném soudním řízení ve věcech důchodového pojištění posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., v platném znění, Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise jsou oprávněny nejen k celkovému přezkoumání zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti občanů, ale též k posouzení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a k zaujetí posudkových závěrů o plné či částečné invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Nicméně i tyto posudky hodnotí soud jako každý jiný důkaz, podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s., přitom takový posudek, který zcela splňuje požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti, bývá zpravidla ve věci důkazem stěžejním.

V posuzované věci takto Krajský soud v Ostravě postupoval a podle názoru Nejvyššího správního soudu nepochybil, pokud vycházel z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě ze dne 3. 10. 2002, a doplňujícího posudku téže posudkové komise ze dne 14. 2. 2003, který si soud vyžádal vzhledem k námitkám žalobkyně. Podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu jsou uvedené posudky objektivním a přesvědčivým podkladem pro účely posouzení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, jakož i dochované pracovní schopnosti stěžovatelky. Namítá-li stěžovatelka, že soud se blíže nezabýval jejími námitkami a nálezy v její lékařské dokumentaci, přičemž se její stav stále zhoršuje a je dokonce i horší než v roce 1998, kdy jí byl plný invalidní důchod přiznán, nelze s jejím tvrzením souhlasit. Krajský soud v Ostravě se námitkami stěžovatelky a příslušnými lékařskými nálezy ve zdravotnické dokumentaci zabýval. Z odůvodnění jeho rozsudku je zřejmé, že soud vedle uvedených posudků vycházel také z obsahu posudkového spisu stěžovatelky uloženého u Okresní správy sociálního zabezpečení v Ostravě, přičemž tyto podklady zhodnotil, a pokud jde o posudky Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě, doplňující posudek ze dne 14. 2. 2003 si krajský soud vyžádal právě vzhledem k námitkám žalobkyně.

Nejvyšší správní soud, obdobně jako Krajský soud v Ostravě shledal, že Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě, která posoudila pro potřeby přezkumného soudního řízení zdravotní stav stěžovatelky a její dochovanou pracovní schopnost k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí, ve svém posudku ze dne 3. 10. 2002, po vyhodnocení zdravotní dokumentace, konstatovala, že jde o stav po pohmoždění levého kolenního kloubu z roku 1993, kdy hojení bylo komplikováno posttraumatickou synovitidou a algoneurodystrofickým syndromem, dále byla zjištěna počínající artróza kyčelních kloubů, bolestivý syndrom krční, bederní a křížové páteře, oboustranný syndrom karpálního tunelu, stav po flebotromboze levého bérce z roku 1992, stav po operativním odstranění žlučníku v roce 1994 a nadváha. Posudková komise přitom vycházela ze zdravotnické dokumentace praktické lékařky MUDr. Š., vyšetření neurologa MUDr. N. z 16. 10., 23. 10. 2001 až 23. 9. 2002, interního vyšetření V. nemocnice ze 17. 6. 2002, rehabilitace B. z 24. 4. až 15. 5. 2001, endokrinologa MUDr. V. ze 12. 2. 2001, rehabilitace MUDr. K. ze 12. 2. 2001, chirurga MUDr. H. z 25. 7. až 8. 8. 2002, ortopěda MUDr. H. z 28. a 29. 1. 2002, ortopěda MUDr. K. z 18. 6. a 17. 9. 2001, 07/2002.

Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě přitom ve svém posudku ze dne 3. 10. 2002 uvedla, že nesouhlasí s posouzením zdravotního stavu stěžovatelky posudkovým lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení podle písm. c) položky 2, oddílu F, kap. XV. přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., neboť nebylo zjištěno recidivující kořenové dráždění. Na základě učiněných zjištění konstatovala, že k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí byl zdravotní stav žalobkyně nadále dlouhodobě nepříznivý a rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu byl bolestivý páteřní syndrom bez známek kořenového dráždění s lehkým funkčním omezením více úseků páteře a se slabostí svalového korzetu. Míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti posudková komise (podle přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. kap. XV, oddíl F pol. 2.b) v horní hranici stanoveného procentního pásma ohodnotila na 25%; vzhledem k ostatním zdravotním postižením zvýšila hodnocení o 10 procentních bodů na celkových 35%. Dále uvedla, že se svým zdravotním postižením stěžovatelka není schopna konat práce fyzicky nadměrně náročné spojené s přetěžováním páteře a dolních končetin, trvale ve vynucených polohách, s přetěžováním horních končetin a v riziku vibrací. Je však schopna, při dodržení těchto omezení, vykonávat práce s využitím získané kvalifikace, např. jako prodavačka drobného zboží.

Posudková komise též v posudku vysvětlila, že od doby uznání plné invalidity v květnu 2000 bylo prokázáno zlepšení zdravotního stavu, které spočívá v dohojení algodystrofického syndromu levého kolenního kloubu. Současné páteřní obtíže stěžovatelky ani syndrom karpálních tunelů nedosahuje podle komise takového stupně, aby způsoboval úplný výpadek pracovních funkcí. U stěžovatelky nebyl zjištěn zdravotní důvod pro používání francouzských holí.

Vzhledem k námitkám stěžovatelky při jednání před soudem prvního stupně dne 14. 11. 2002 požádal Krajský soud v Ostravě Posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě ještě o doplňující hodnocení zdravotního stavu. Z doplňujícího posudku ze dne 14. 2. 2003 pak bylo zjištěno, že posudková komise vyžádala a prostudovala zdravotní dokumentaci z ortopedické ambulance FN v O.-P. a z neurologické ambulance MUDr. N. Z ortopedické dokumentace FN O.-P. vyplynulo, že na levém kolenním kloubu již nebyly zjištěny známky významné patologie. Byla vyšetřena magnetickou rezonancí 21. 8. 2001, opakovaně sonograficky (naposledy 9. 12. 2002) a rentgenem (18. 6. 2001). Stěžovatelka byla při jednání posudkové komise vyšetřena přísedícím ortopědem doc. MUDr.

K., CSc., byl vyhodnocen i RTG snímek levého kolena ze dne 28. 8. 2002. Bylo konstatováno, že svalovina je dobře vyvinuta, kloubní štěrbina klidná, meniskové příznaky negativní a stabilita kloubu je dobrá. Končetina je schopna běžné zátěže a Suddeckův syndrom je zhojen. Z neurologické dokumentace pak bylo zjištěno, že stěžovatelka se léčí pro bolestivý syndrom krční a bederní páteře, nebyly zjištěny známky kořenového dráždění při degenerativních změnách. Podle EMG vyšetření v roce 2000 nebyla prokázána léze v oblasti kořene L5. Dynamickým RTG vyšetřením bederní páteře porucha nebyla zjištěna, bylo zjištěno, že ploténky L4 a L5 jsou nižší, předklon a záklon jsou omezené. Občasné bolesti hlavy nesnižují významně schopnost soustavné výdělečné činnosti. Pokud jde o syndrom karpálního tunelu, potom podle EMG vyšetření se jedná o středně těžkou neuropatii středových nervů oboustranně, klinický nález je příznivý, nebyla zjištěna porucha čítí a jemná motorika není postižená. Jedná se o středně těžkou neuropatii středových nervů neprogredující (04/2002 a 09/2002).

Posudková komise tak setrvala na předchozích závěrech z posudku ze dne 3. 10. 2002 a uvedla, že postižení páteře nelze hodnotit podle přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. kap. XV, oddíl F pol. c, d, a e, protože nejsou popsány patologické změny ani klinické příznaky v těchto položkách uvedené. Posudková komise setrvala též na svém závěru, že žalobkyně je schopna chůze bez berlí. Konečně uvedla, že o částečnou invaliditu se u ní jedná pouze hraničně.

K námitce stěžovatelky, že krajský soud se blíže nezabýval jejími námitkami a nálezy v její lékařské dokumentaci, Nejvyšší správní soud ještě poznamenává, že povinností krajského soudu je přezkoumat souzenou věc s odkazem na stěžovatelkou uváděné skutečnosti v žalobě (opravném prostředku). Stěžovatelka přitom podala opravný prostředek obecného znění, kdy toliko uvedla, že nesouhlasí s rozhodnutím žalovaného správního orgánu. Z protokolu o jednání před soudem prvního stupně ze dne 14. 11. 2002 potom vyplynulo, že stěžovatelka nesouhlasila s posouzením jejího zdravotního stavu z hlediska neurologického a ortopedického. Jmenovitě rozporovala, že diagnostický souhrn, který je v posudku uveden, není úplným, neboť trpí dále i Suddeckovou dystrofií, což je uvedeno v nálezů MUDr. H. ze dne 28. 1. 2002, jenž soudu předložila k nahlédnutí. Vzhledem k těmto námitkám stěžovatelky požádal krajský soud Posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě ještě o doplňující hodnocení zdravotního stavu. Tento posudek, ze dne 14. 2. 2003, opět posoudil zdravotní stav stěžovatelky a její dochovanou pracovní schopnost k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí, vyšel z další vyžádané zdravotnické dokumentace ve vztahu ke zdravotnímu stavu stěžovatelky, a to právě z pohledu neurologického a ortopedického. Stěžovatelka se pak při následném jednání před krajským soudem dne 20. 3. 2003 po předestření závěrů z doplňujícího posudku ze dne 14. 2. 2003 již žádných dalších nálezů ze zdravotnické dokumentace nedovolávala (v protokolu o jednání před krajským soudem je uvedeno „pokud jsem dotazována, zda navrhuji doplnění dokazování, tak uvádím, že asi ne“).

Krajský soud v Ostravě tak přezkoumal věc v souladu se zákonem a zabýval se všemi relevantními okolnostmi souzené věci. Nejvyšší správní soud zcela sdílí postup krajského soudu, který vycházel z posudku a doplňujícího posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR v Ostravě, jimiž byl opětovně posouzen zdravotní stav stěžovatelky a její dochovaná pracovní schopnost k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Váha těchto posudků spočívá mimo jiné ve skutečnosti, že tyto posudky byly zpracovávány nikoliv jedinou osobou, nýbrž odborným orgánem k tomu určeným. Namítá-li stěžovatelka v kasační stížnosti současně to, že se její zdravotní stav zhoršil,

je třeba připomenout, že posudky byly zpracovávány, jak shora uvedeno, především s ohledem na zdravotní stav stěžovatelky v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Pozdější vývoj zdravotního stavu stěžovatelky má jen orientační hodnotu a sám o sobě závěry zpracovaných posudků nezpochybňuje. Je-li však stěžovatelka přesvědčena o tom, že splňuje nadále podmínky plné invalidity, má možnost se nároku na tuto dávku domáhat novou žádostí, v jejímž rámci by již mohly být případné změny ve zdravotním stavu nastalé po 16. 2. 2002 zohledněny.

Nejvyšší správní soud současně shledal, že lékařské zprávy, jimiž stěžovatelka navrhuje provedení důkazů ke svým tvrzením uvedeným v kasační stížnosti, byly v rozhodující míře využity již jako podklady pro předmětné posudky Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě. Z výše uvedeného, i podle názoru Nejvyššího správního soudu, tak plyne, že Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě měla dostatečné množství odborných lékařských nálezů pro zpracování objektivních lékařských závěrů, což Krajský soud v Ostravě v napadeném rozsudku posoudil a dospěl ke správnému závěru, že výše uvedené posudky jsou správné a úplné.

Námítku stěžovatelky, že se krajský soud se blíže nezabýval jejími námitkami a všemi nálezy v její lékařské dokumentaci proto Nejvyšší správní soud za důvodnou nepovažuje.

Stejně tak pokud jde o další námitku stěžovatelky, uvedenou v kasační stížnosti, že nebyl objektivně zjištěn skutkový stav, a proto navrhuje další (opětovné) posouzení zdravotního stavu jinou posudkovou komisí mimo region kraje, příp. aby byl proveden o jejím zdravotním stavu a dochované pracovní schopnosti znalecký posudek z oboru neurologie a ortopedie znalcem, taktéž mimo region kraje, je Nejvyšší správní soud na základě obsahu spisu a s ohledem na výše uvedené ve vztahu k předchozí kasační námitce toho názoru, že skutkový stav byl v souzené věci zjištěn objektivně, má oporu ve spisech a není s nimi v rozporu. Proto také této námitce stěžovatelky Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

Obdobně Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatelky, v níž poukazovala na nevlídné jednání lékaře při kontrolní prohlídce, na jejímž základě jí byl plný invalidní důchod rozhodnutím odebrán, který jí vůbec nevyšetřil, stejně jako námitku, že posudkové komise byly vůči ní zaujaté, a posoudily její zdravotní stav povrchně a formálně. To kromě neprůkaznosti předmětných tvrzení dále i z toho důvodu, že jde o námitky uplatněné poprvé až v kasační stížnosti, k nimž podle § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že se ztotožňuje s právním posouzením krajského soudu v Ostravě a odkazuje zcela na odůvodnění napadeného rozsudku.

Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci stěžovatelkou tvrzené důvody kasační stížnosti (§ 103 odst. 1 písm. a) ani b) s. ř. s.), a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první a odst. 2 s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a správnímu orgánu nárok ve věcech důchodového pojištění nenáleží.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. dubna 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu